

HO SENTO MOLT...

De cap manera això pot ser una crònica asèptica, “una crònica de color”, que en diem, del que va passar ahir. Jo també formo part dels esdeveniments. Jo també votava, jo també em vaig quedar tot el matí i tota la tarda custodiant el meu col·legi, jo també aplaudia amb els ulls enaiguats cada cop que sortia una àvia de votar, com els meus compatriotes (no puc anomenar d’una manera més fraternal a aquests desconeguts amb qui tant vaig enraonar). A mi també em van pegar; jo, com vostè, soc “ellos”. Els “ellos” de l’“a por ellos”. Que no em vingui doncs ningú a dir el que vaig fer i el que no vaig fer. Vaig votar. Ni em vaig manifestar ni em vaig mobilitzar. Vaig votar. I perquè jo votés hi ha persones ferides, algunes de molt greus, que no sortiran a les teles de l’estat que diu que és meu. Vaig votar amb terribles dificultats, perquè vèiem les imatges als mòbils (tots nosaltres, tota l’estona, mirant) de les càrregues policials. La iaia ensangonada, la noia a qui li van trencar els dits un a un. Van venir a l’institut del costat, no pas al nostre. De seguida va córrer la notícia. Tothom cap allà. “El que acollonia més és com es preparaven per fer-nos mal”, diu una mare de la meva escola. Perquè ensenyaven la porra de manera pausada i sibil·lina abans de fer-la servir. Quina por tan concreta pensar que et poden rebentar un ull, que et poden deixar sense dents, que et poden malmetre el fetge. Mai no hi penses quan veus pel·lícules. Mai pensaves que això et tocaria a tu.

Vam ser molts, al meu col·legi electoral. De tant en tant dúiem menjar a la parella de mossos que vigilaven la carretera. De tant en tant ens estiràvem. Les senyores llegien llibres gruixuts. Les urnes van arribar no se sap com. De cop, ja hi eren. Plors, aplaudiments. Joves activistes, a la porta, ajudant, especulant, què farem demà? “Que ningú ens digui que hem fet *unaperformance!*”, adverteix un noi d’uns vint anys. “Hem votat. En *unaperformance* no et peguen”.

Al bar del costat no paren de posar-nos gintònics i cerveses. Hem dinat aquí, alguns també hi han dormit, estem cansats. Expliquem als nens això que estem fent. I mentrestant, paraules dels uns i dels altres. L’un que lamenta el que ens han fet, perquè això “crea independentistes”, com si el sentiment independentista no fos un sentiment legítim, sinó, sempre, una reacció. Els altres, cíncics, cíncics, cíncics, que diuen que la policia ha actuat amb proporció. “Jo em pensava que això no ho tornaria a veure”, diuen els grans. “Per què tiren la gent escales avall?”, pregunten els petits.

Ho sento, no puc ser objectiva, ni puc fer frases massa brillants avui. Hem votat, ha costat molt, durant tot el dia ens han vingut glopades d’emoció, estem cansats.

Tanquem el col·legi. Més aplaudiments. Ara el recompte, que costarà molt. Ningú se’n va a casa. Tothom s’abraça. Miro al voltant. Aquests són els meus compatriotes. Ho han aconseguit. Som un sol poble. Som “ellos”. Surt en Rajoy per la tele. Diu que no hi ha hagut un referèndum. Ningú xiula. El que se sent és una riallada salvatge, salvatge i irreversible.